

PROLOOG

‘When you have eliminated the impossible, whatever remains, however improbable, must be the truth’
- Sherlock Holmes

De quote van de fictieve negentiende -eeuwse detective prijkt in een klassiek zwart lettertype op een digiboord in de hypermoderne collegezaal als zo’n vijfhonderd studenten, één voor één of in groepjes tegelijk, gemoedelijk naar binnen slenteren om een plaatsje te zoeken. Het duurt zoals gewoonlijk een tijdje voordat iedereen binnen is en het geroezemoes langzaam uitdooft. Ik sta ondertussen met mijn rug naar het grote scherm en leun met mijn rechterarm losjes op de hoge lessenaar. Er rest mij niets anders dan geduldig te wachten en ondertussen te doen wat ik erg graag doe, mensen en mijn omgeving observeren.

Alles in de ruimte heeft nog die specifieke ‘nieuw-lucht’; een mix van plasticfolie, latex muurverf, houtzaagsel, groene zeep en nog iets anders wat ik niet kan thuisbrengen.

De hoge collegezaal is ingericht met zachte grijstinten gecombineerd met een honinggraat parketvloer, wat het geheel een intiemere sfeer gaf. Er is in ieder geval ook ruim voldoende geïnvesteerd in de luchtverversing zo is mij uitgebreid verteld tijdens een rondleiding, ruim een maand geleden. Corona heeft in dit geval gezorgd voor een splinternieuwe collegezaal mét frisse lucht.

‘Goedemorgen iedereen. Welkom. Wat moedig van jullie om naar mijn verhaal te luisteren op deze grauwe

maandagochtend. Ik zal jullie niet vervelen met allerlei saaie theorieën, maar in plaats daarvan vertel ik jullie een verhaal en daarmee direct de aanleiding voor mijn studiekeuze, Forensische Psychologie.’

Voor ik start, kijk ik nog een keer rustig de collegezaal rond. Hier sta ik dan...zoveel jaar later voor een groep jonge mensen die misschien hetzelfde nastreven als ik in die tijd.

Ik heb dit verhaal al vaak verteld, maar het blijft één van de meest traumatische gebeurtenissen uit mijn jeugd. Op het moment dat ik voel dat bijna alle ogen en oren op mij zijn gericht, haal ik diep adem en maak de sprong terug in de tijd.

‘Wie niet weg is gezien, ik kom,’ schreeuw ik luidkeels, terwijl ik ondertussen langzaam mijn handen voor mijn ogen weghaal. Natuurlijk is er niemand te zien. Waar zou ze zitten? Ik loop in de richting van de rode geparkeerde auto voor het huis van onze burens. Ze hebben blijkbaar visite. Nee...daar is ze niet. Op mijn gemak wandel ik richting de vernieuwde speeltuin, een stuk verderop in de wijk. Het is een broeierige lentedag rond Pasen. De lucht ruikt naar fris bladgroen, bloesem en wordt gevuld met allerlei soorten vogelgekwetter. Ik word er zo kriebelig blij van dat ik mezelf toesta te huppelen, iets waar ik mezelf eigenlijk al veel te volwassen en te groot voor vind. Ik ben tenslotte al elf. Maar ja, verstopperij spelen is eigenlijk ook voor kleine kinderen. Aangekomen bij de speeltuin loop ik direct naar het houten speelhuis. Vreemd, nog steeds geen Elsje. Zou ze een nieuwe plek hebben gevonden, denk ik als ik langzaam speurend om mij heen kijk.

‘Hee Sarah, zoek je Els?’ vraagt een meisje op de schommel.

Het is de dochter van onze overburen die haar uiterste best doet om haar benen zo hoog mogelijk in de lucht te zwieren.

‘Ja, die zoek ik. Is ze hier geweest?’ antwoord ik blij.

Het meisje schudt met haar staartjes en haalt haar schouders op.

‘Pas maar op dat je niet van die schommel valt,’ roep ik geïrriteerd als ik voorbij de schommel loop. Iets verder spelen een aantal peuters te in de zandbak met hun moeders al kwebbelend op de bank naast hen.

Ik speur nog een keer de hele omgeving af en besluit dan maar om richting onze school te lopen. Net als ik de hoek omsla, zie ik haar. Ja het is Els, ze staat te praten met een onbekende man en een vrouw. Als ik dichterbij kom, zie ik aan Els’ houding dat het gesprek een vreemde wending krijgt. De vrouw buigt zich naar haar toe en snauwt iets in haar oor. De man pakt Els vervolgens bij haar arm en trekt aan haar. Ze wordt daarbij geholpen door de vrouw. Het duurt luttele seconden en ik sta intussen verstijfd naar het bizarre tafereel te kijken, niet in staat te bewegen.

In een split second vang ik Els’ blik op. Ze heeft me gespot en ik zie maar één ding in haar ogen, dat is pure angst. Op datzelfde ogenblik ...